

GLITCH GAME #2

Andere boeken van Evy Danckers bij Clavis

Glitch Game #1

Voor mijn ouders, die een fantastische trilogie maakten
Voor Vicky en Lien, deel één en drie van die trilogie

*Dit boek is fictie.
De inhoud bevat verwijzingen
naar geweld en seksuele handelingen.*

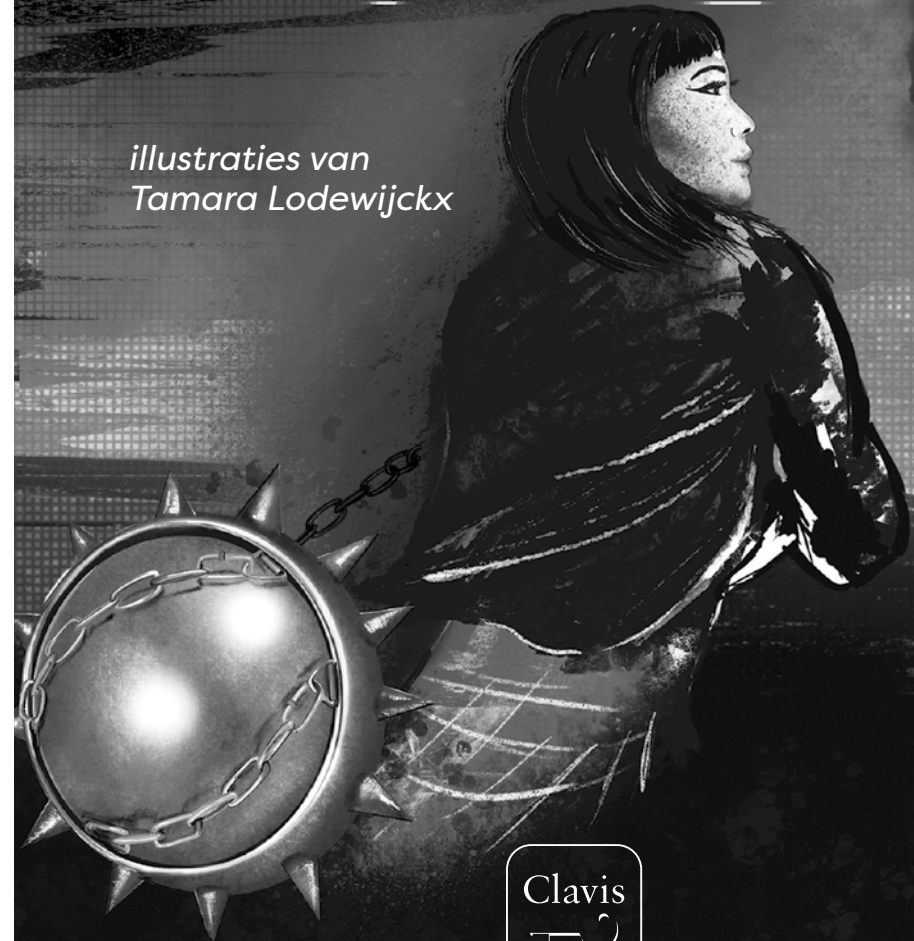
Evy Danckers
Glitch Game #2
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Tamara Lodewijckx
Trefw.: game, geweld, maatschappij
NUR 285
ISBN 978 90 448 5403 9
D/2024/4124/169
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
evydanckers.wixsite.com/auteurevydanckers

Evy Danckers

GLITCH GAME #2

illustraties van
Tamara Lodewijckx

Pijn

Herinneringen flitsen voorbij als ik met mijn ogen knipper. Yukio steekt zijn zwaard door zijn hart in de arena van het Colosseum. Overal bloed en allesoverheersende pijn. Ik knijp mijn ogen dicht en open ze weer.

Ik lig in een bed. Pa zit naast me en kijkt boos. Zijn mond gaat open en dicht, maar ik begrijp niet wat hij zegt. Pijn overspoelt me als ik probeer te spreken. Ik bijt op mijn tanden, wil gillen, maar zak weg in het niets. In de zwarte leegte verschijnt het oog. Er stromen eerst data uit, dan bloed. Ik gil zonder geluid, zonder mond. Een digitale nachtmerrie slokt me op ...

Een geluid trekt me naar de realiteit: de stem van ma. Moeizaam open ik mijn ogen. Ma zit naast me en huilt. Ze knijpt in mijn hand, lacht naar me door haar tranen heen. Versuft kijk ik rond. Ik lig in een ziekenhuisbed. Mijn lichaam doet pijn, mijn herinneringen nog meer. Gruwelijke beelden van de Glitch Game knagen aan mijn gedachten. Ze zijn te erg. Het zijn er te veel. Mijn gezicht is nat. Ik

beseft pas dat het tranen zijn als ma ze wegveegt. Ik sluit mijn ogen. Ik wil hier niet zijn. Er is te veel pijn. En ik ben moe. Zo ontzettend moe ...

‘We moeten haar spreken.’

De stem komt van heel ver. Ik vecht om ernaartoe te gaan, concentreer me tot het uiterste.

‘Nee!’ hoor ik mijn vader zeggen. ‘Ik sta het niet toe.’

‘Het is niet aan jou om daarover te beslissen,’ zegt de stem.

‘Ze is minderjarig,’ bitst mijn vader. ‘Ik beslis voor haar. Nell kan niet ...’

‘Wat?’ fluister ik. Ik open mijn ogen. Pa, een man en een vrouw staan rond mijn bed. Niet mijn bed, een ziekenhuisbed. Er zit een infuus in mijn arm, een apparaat piept, mijn lichaam voelt brak.

‘Wat kan ik niet?’ Mijn stem klinkt kapot en rauw. Ze klinkt zoals ik me voel.

‘Dag Nell,’ zegt de man. ‘Ik ben Wim Letar van de National Cyber-crime Unit, de NCU. Dit is mijn collega, Sandra. We willen je een paar vragen stellen over de Glitch Game.’

‘Nee,’ blaft mijn vader.

Ik knik.

‘Herinner je je wat er gebeurd is?’ vraagt Wim.

‘Nee!’ zegt mijn vader, luider deze keer.

Ik knik opnieuw.

‘Wil je erover vertellen?’ vraagt Wim.

‘Absoluut niet!’ schreeuwt mijn vader. ‘Nell zegt niets tot we met onze advocaat hebben overlegd. Jullie hebben niet het recht om ...’

De deur gaat open en een verpleger komt binnen. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

Ik probeer rechtop te gaan zitten, maar ben te zwak.

‘Je bent wakker,’ vervolgt hij. ‘Prima! De patiënte heeft rust nodig. Gelieve allemaal de kamer te verlaten.’

‘Zie je wel?’ roept mijn vader. ‘Jullie moeten weg. Nu!’

‘Iedereen,’ zegt de verpleger. ‘Dat betekent u ook, meneer.’

Pa is met stomheid geslagen. Hij bliksemt de verpleger neer met zijn ogen. Het is muisstil. Ik kijk naar de agenten, naar mijn vader, naar de verpleger. Als ik mijn ogen sluit, zit ik weer in het spel. Een golf aan beelden overspoelt me.

‘We hebben elkaar vermoord. Ik heb hen vermoord,’ zeg ik. ‘Alles is mijn schuld.’

Ik sluit mijn ogen. De pijn doordringt me en voert me mee naar de leegte.

Kapot

‘Welke dag is het?’ vraag ik aan pa.

‘Donderdag,’ antwoordt hij. Hij zit naast mijn bed en staart naar de muur. Zijn gezicht staat grimmig. Sinds het incident met de agenten van de NCU zit hij als een waakhond naast mijn bed. Hij praat amper, ik slaap vooral. Ik heb geen grip op de tijd. Mijn gedachten zijn suf, mijn herinneringen tergen me.

‘Hoelang ben ik hier?’ wil ik weten.

‘Een week,’ zegt pa.

‘Hoe gaat het met Yukio?’ vraag ik.

Pa’s mond verstrakt. Elke keer als ik wakker ben, vraag ik naar Yukio. Pa antwoordt nooit. Hij weigert me aan te kijken.

‘Ik moet het weten. Wat is er gebeurd?’

Stilte.

‘Ik wil mijn gsm. Of een tv. Als jij me niets wilt zeggen, zoek ik het zelf wel uit. Ik heb het recht om ...’

De deur gaat open en de dokter komt binnen. ‘Hoe voel je je, Nell?’ vraagt hij.

Nu is het mijn beurt om te zwijgen. Ik praat niet met de dokters. Alles doet pijn. Mijn lichaam, mijn ziel, mijn gedachten. Na wat ik gedaan heb, verdien ik het om pijn te hebben. Om te lijden. Mijn verwondingen interesseren me niet. Ik ben kapot, meer dan ooit. Vanbuiten en vanbinnen. Ik sluit mijn ogen en luister niet naar het gesprek dat pa voert met de arts.

‘Hoe is het met Yukio?’ vraag ik aan de dokter als hij wil vertrekken. Hij wisselt een nerveuze blik met mijn vader. Die schudt zijn hoofd. De dokter kijkt me verontschuldigend aan en sluit de deur.

‘Je mag met niemand over de Glitch Game praten, Nell,’ sist pa als we weer alleen zijn. ‘Het is gevaarlijk! Jij hebt niks verkeerd gedaan. Je hebt nergens schuld aan. Dat is het enige wat telt. Bovendien: de Glitch Game is voorbij. Concentreer je op de toekomst.’

‘Maar ...’ begin ik.

‘Stop ermee!’ blaft pa. Hij balt zijn handen tot vuisten en bijt op zijn lippen. Hij is kwader dan ik hem ooit gezien heb ...

De stilte die volgt, is gevuld met woede en wederzijds onbegrip. Pa zit vlak naast mijn bed, maar de afstand tussen ons is nog nooit zo groot geweest. Ik huil van frustratie. Pa slaakt een diepe zucht als hij het merkt. Hij geeft me een zakdoek, die ik niet aanneem. Ik sluit mijn ogen en wacht tot de slaap het van me overneemt.

Als ik wakker word, is ma er ook. Ze ziet er gebroken uit en ze huilt.

‘Leeft Yukio nog?’ vraag ik haar.

Pa haalt sissend adem, ma kijkt me niet aan. Een traan valt op het laken van mijn bed.

‘Wat is er met de andere spelers gebeurd? Hoe is het met hen? Waarom is de televisie uit mijn kamer gehaald? Waar is mijn gsm?’

‘Genoeg,’ zucht mijn vader.

‘Maar ...’ zeg ik.

‘Stop, Nell!’ roept hij.

Ik zwijg abrupt en kijk hem aan. Ik herken mijn vader amper. Zijn gezicht is verwrongen van woede, pijn en ... angst? Zuchtend leg ik mijn hand op mijn moeders arm. ‘Mama,’ begin ik.

Ze schudt haar hoofd, ze wil me niet aankijken of durft niet. Het is stil.

‘Waarom zijn jullie hier als jullie niet willen praten?’ Ik klink boos en dat ben ik ook. Mijn ouders blijven zwijgen.

‘Wanneer mag ik naar huis?’

Ma wisselt een blik met pa.

‘Wat?’

‘Je kunt niet naar huis,’ antwoordt mijn vader. ‘Er staat een leger journalisten voor de deur. En fans, en ... Het is er niet veilig.’

‘Niet veilig?’ frons ik. ‘Journalisten? Fans? Hoe bedoel je? Wat is er aan de hand? Ik heb informatie nodig.’

Pa fronst zo hard dat zijn wenkbrauwen elkaar raken. Ik ken die ongenaakbare blik. Hij zal niet antwoorden, wat ik ook doe.

‘Goed, geen vragen meer,’ geef ik toe. ‘Maar ik wil hier weg. Ik wil naar huis.’

‘Dat kan niet. Ik heb geen tijd om voor je te zorgen,’ zucht pa. ‘Ik moet werken.’

‘En jij dan, ma?’ vraag ik. ‘Jij werkt toch niet meer sinds Mathias ...’

Ma snikt het uit als ze mijn broers naam hoort en schudt haar hoofd.

‘Je moeder woont in oma’s flat aan zee,’ zegt pa. ‘Dus het gaat echt niet.’

‘Wat?’ vraag ik verbaasd. ‘Waarom?’

De stilte die volgt, weegt loodzwaar. Ma’s blik rust op mijn hand, die ze de hele tijd streelt. Pa staart nors naar de muur. Het duurt lang voor het tot me doordringt.

‘Jullie gaan scheiden.’

Geen reactie.

‘Zeg iets!’ roep ik.

‘Ja,’ knikt pa. ‘Je moeder en ik hebben beslist om er een punt achter te zetten.’

Ik geloof mijn oren niet. Het gaat al lang niet goed meer tussen mijn ouders. Sinds Mathias’ dood zijn ze uit elkaar gegroeid, maar ik had nooit gedacht dat ze echt uit elkaar zouden gaan.

‘Sinds wanneer ... Waarom ...’ Ik probeer de juiste vraag te stellen, te verwoorden wat er door me heen gaat.

‘Onze relatie was al lang dood,’ zegt mijn vader. Zijn stem is ijskoud. Ik bekijk hem en vraag me af wie deze emotieloze man is.

Ma zucht en zwijgt, een hoopje ellende op een stoel. Ik besef dat ik mijn ouders en hun relatie heb kapotgemaakt door mee te doen

aan de Glitch Game. Alles is mijn schuld. Ik wil slapen, maar mijn geweten gilt dat ik de troep die ik veroorzaakt heb, moet oplossen. Dat kan niet zolang ik in het ziekenhuis ben. Mijn gedachten razen op topsnelheid en ik overweeg mijn mogelijkheden.

‘Dan ga ik bij ma aan zee wonen,’ besluit ik.

‘Dat kan niet,’ zegt mijn vader droog.

‘Waarom niet?’ vraag ik.

‘De rechter heeft mij volledige voogdij gegeven,’ antwoordt hij.

‘De rechter?’ herhaal ik. ‘Welke rechter? Waarom? Wanneer? Ik begrijp niet ...’

‘Nell, het is voor ons allemaal een vreselijke periode,’ onderbreekt mijn vader me. ‘We moeten die zo snel mogelijk achter ons laten. Opnieuw beginnen. Maar eerst moeten we wachten tot de storm overwaait. Ik heb in overleg met de rechter een plaats gezocht waar je veilig zult zijn, waar je met rust gelaten zult worden. Straks brengt de NCU je ernaartoe. Ik kan niet mee, dat zou opvallen. Je moeder is hier om afscheid te nemen.’

‘W-wat?’ stamel ik. ‘Afscheid nemen?’

‘Ik weet dat het overrompelend is,’ zegt pa. ‘Je hebt dingen in gang gezet toen je in die verdomde stoel kroop. Er is veel gebeurd, veel veranderd.’ Hij kijkt me boos aan. ‘Ik probeer de schade zo veel mogelijk te beperken, maar jij moet mee opdraaien voor de gevolgen.’

‘M-maar ...’ stotter ik. Ik weet niet wat te zeggen, hoe te reageren. Het is te veel. Te moeilijk.

‘Ik laat je moeder en jou even alleen om afscheid te nemen,’ ver-

volgt pa. 'Daarna moet je rusten. We hebben allemaal rust nodig ...'

Hij werpt mijn moeder een dreigende blik toe en verlaat de kamer. Verbijsterd kijk ik hem na.

'Mama?' vraag ik.

'Het spijt me,' snikt mijn moeder. 'Het is allemaal mijn schuld.'

'Jouw schuld?' echo ik.

'Eerst Mathias,' snottert ze. 'En nu jij. Het is mijn schuld. Ik had Mathias nooit ... Ik had moeten weten dat hij ...'

'Mathias' dood is niet jouw schuld,' zucht ik. 'Het was een ongeluk. Dat weet je!'

Dit gesprek heb ik al honderden keren gevoerd met ma. Het haalt niets uit. Het is praten in een cirkeltje.

'Ik had je nooit naar oma's flat mogen laten gaan,' zegt ma tussen twee snikken door. 'Nooit!'

'Dan was ik vertrokken zonder je toestemming,' zeg ik. 'Dit is niet jouw schuld, ma! Niemand had me kunnen tegenhouden om deel te nemen aan de Glitch Game. Het was mijn beslissing. Alles is mijn schuld!'

Shit! Nu huil ik ook. Heel even was ik het spel vergeten, maar de horror van de Glitch Game overspoelt me opnieuw. Geweld. Verkrachting. Moord. Ik ben een moordenaar ...

Ik snik het uit. Ma houdt me vast. Samen huilen we.

'Wat is er met de anderen gebeurd?' vraag ik als ik tot bedaren kom. 'Vertel het me, mama! Alsjeblieft!'

'Ze zijn ...' aarzelt ma.

Ik kijk haar doordringend aan. Ik durf niets te zeggen, niet te bewegen uit angst dat ze stopt met praten. Ze slaat haar ogen neer en zwijgt.

'Alsjeblieft, mama,' smee ik haar. 'Ik móét het weten.'

Zonder kloppen opent pa de deur en komt hij binnen. 'Het is tijd,' zegt hij tegen ma. 'Je taxi wacht. Ik heb hem al betaald.'

Ma staat op en loopt wankelend naar de deur. Ik vraag me af of ze dronken is.

'Mama!' roep ik.

Ze draait zich om en kijkt me aan. Ze lijkt oud en klein, een verslagen vrouw. 'Sorry,' fluistert ze. 'Alles is mijn schuld. Het spijt me.' Ze vertrekt zonder nog om te kijken.

'Hmpf!' doet mijn vader. Ik lees walging op zijn gezicht. Zo heeft hij nog nooit naar ma gekeken. 'Rust nog wat. Wim van de NCU pikt je vanavond op om elf uur. Onze advocaat zal er ook zijn. Praat met niemand, zeker niet met Wim. Morgen overleggen we met onze advocaat. Overmorgen word je verhoord door de NCU. Ik heb het zo lang mogelijk uitgesteld, maar we kunnen er niet onderuit.'

Pa ziet de verwarring op mijn gezicht.

'Het komt allemaal goed.' Zijn blik verzacht, hij strijkt over mijn haar. 'Ik zorg ervoor dat alles goed komt. Dat beloof ik je. Ik hou van je, Nell.'

Hij kust me op mijn wang, draait zich abrupt om en verlaat de kamer. Hij denkt dat ik niet gezien heb dat hij huilt ...